

8. Η Βεβαιότητα της Αποδοχής μας σε Αβέβαιους Καιρούς

Ανάγνωσμα: Β΄ Θεσσαλονικείς 1:1-12

Δεν μας είναι γνωστές οι περιστάσεις και οι συνθήκες υπό τις οποίες γράφτηκε η Δεύτερη προς Θεσσαλονικείς Επιστολή. Στο 2:15 γίνεται μνεία της Α΄ Επιστολής αλλά δεν ξέρουμε ποια ακριβώς τροπή έλαβαν στη Θεσσαλονίκη τα πράγματα μετά την ανάγνωση της Α΄ Επιστολής. Αυτό που ξέρουμε από τη Β΄ Επιστολή είναι ότι ο Σιλουανός και ο Τιμόθεος βρίσκονταν μαζί με τον απόστολο όταν αυτή γράφτηκε (1:1) και συναντούσαν σοβαρές δυσκολίες στο έργο τους (3:2). Η Β΄ Επιστολή γράφτηκε μάλλον από την Κόρινθο το 51 μ.Χ. λίγες μόνο εβδομάδες ή μήνες μετά την Πρώτη Επιστολή.

ΠΟΛΥ συχνά λέμε πως είμαστε απόλυτα ευχαριστημένοι από τον Θεό. Δεν έχουμε κανένα παράπονο απ' αυτόν και είμαστε απόλυτα σίγουροι ότι θα κάνει το καλύτερο για τη ζωή μας. Πρέπει, ωστόσο, ν' αναρωτηθούμε αν και ο Θεός είναι ευχαριστημένος μ' εμάς. Έτσι, αναζητούμε διάφορα σημάδια για να σιγουρευτούμε ότι είμαστε αποδεκτοί από τον Θεό. Έχουμε διάφορα κριτήρια. Ένα από τα πιο δημοφιλή είναι οι συνθήκες της ζωής μας. Πώς «μας πάνε» τα πράγματα; Αν πάνε καλά, ο Θεός μάς ευνοεί. Αν όχι, κάτι πρέπει να κάνουμε. Οι ειδικοί που μελετούν την ιστορία της θρησκείας το ονομάζουν αυτό «η Αρχή της Ανταπόδοσης». Αυτή η Αρχή της Ανταπόδοσης βρίσκεται στην καρδιά σχεδόν κάθε αρχαίας θρησκείας, είτε πρόκειται για τον παγανισμό των Βαβυλωνίων και των Αιγυπτίων, είτε για το κάρμα του Ινδουισμού και του Βουδισμού. Πολλοί Χριστιανοί σήμερα, ίσως εν αγνοία τους, πιστεύουν αυτή την Αρχή της Ανταπόδοσης. Πολλά χριστιανικά κανάλια TV του εξωτερικού την προωθούν. Η Βίβλος απορρίπτει την Αρχή της Ανταπόδοσης. Το παλαιότερο βιβλίο της Αγίας Γραφής, το βιβλίο του Ιώβ, γράφτηκε για να δείξει ακριβώς ότι η Αρχή της Ανταπόδοσης δεν ισχύει. Ο ίδιος ο Ιησούς, εξάλλου, απέρριψε αυτή την αρχή όταν είπε ότι ο Πατέρας Θεός «ανατέλλει τον ήλιο του για κακούς και καλούς και στέλνει τη βροχή του σε δικαίους και αδίκους» (Μτ 5:45).

Στη Σειρά των μελετών μας που συνεχίζεται και στη Β΄ Θεσσαλονικείς με θέμα «Ζώντας με Σιγουριά σε Αβέβαιους Καιρούς» είδαμε ότι η βεβαιότητά μας για πολλές αλήθειες της Γραφής στηρίζεται στο πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού κι όχι σε δικές μας προσπάθειες. Στην πρώτη μελέτη μας πάνω στη Β΄ Επιστολή θα δούμε πώς μπορούμε να ζούμε ως χριστιανοί με τη βεβαιότητα ότι είμαστε αρεστοί στον Θεό, και πού μπορούμε να στηρίζουμε αυτή μας τη βεβαιότητα. Θα εξετάσουμε, λοιπόν, τέσσερις αξιόπιστους **Δείκτες** για το πώς ο Θεός βλέπει τη ζωή μας.

1. Αγάπη και Πίστη (εδ. 1-3)

Οι δύο πρώτοι στίχοι (εδ. 1-2) της περικοπής μας είναι σχεδόν πανομοιότυποι με την Πρώτη Επιστολή του Παύλου προς τους Θεσσαλονικείς: Ακολουθεί τη βασική μορφή των Επιστολών της εποχής. Αλλά το τμήμα των «Ευχαριστιών» της Επιστολής στο εδ. 3 είναι διαφορετικό από της Πρώτης προς Θεσσαλονικείς. Στην Πρώτη του Επιστολή ο Παύλος εξέφραζε την πίστη του σ' αυτή την εκκλησία, τόσο, που να την έχει σαν υπόδειγμα για τις άλλες εκκλησίες. Αλλά τώρα που τους γράφει, φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σίγουροι για την πνευματική τους ζωή. Έτσι, εδώ ο Παύλος επιμένει ότι είναι απόλυτα σωστό για αυτόν να ευχαριστεί τον Θεό για τους πιστούς της Θεσσαλονίκης, κι ότι η εικόνα που είχε γι' αυτούς είναι η σωστή. Ποια ήταν η βάση της εμπιστοσύνης του Παύλου; «Η πίστη τους προοδεύει και η αγάπη τους αυξάνει». Η *πίστη* τους, που διαρκώς προοδεύει, είναι η απόλυτη εμπιστοσύνη τους και η εξάρτησή τους από τον Κύριο Ιησού Χριστό ότι θα τους κρατήσει στη σχέση τους με τον Πατέρα Θεό. Αλλά το ίδιο αυξάνει (*πλεονάζει*) και η *αγάπη* τους, που εκδηλώνεται σαν αυτοθυσία για τον πλησίον. Θυμόμαστε ότι γι' αυτά προσευχόταν ο Παύλος στην Α΄ Επιστολή του (3:10-12). Έτσι, εδώ τώρα ο Παύλος, στη δεύτερη Επιστολή του, είναι ενθουσιασμένος που η προσευχή του απαντήθηκε! Εδώ βρίσκουμε και το πρώτο σημάδι (*ένδειγμα* – εδ. 5) για να βεβαιωθούμε για την πνευματική μας πρόοδο. Όταν αισθανόμαστε αβέβαιοι για

την εν Χριστώ ζωή μας, μπορούμε να ξαναβρούμε την εμπιστοσύνη μας ψάχνοντας για σημάδια πνευματικής ζωής. Η ζωντανή πίστη στον Χριστό και η αγάπη που ξεχειλίζει για τους άλλους ανθρώπους εμφανίζονται εδώ σαν δύο ζωτικά σημεία αυτής της ζωής. Δεν είμαστε αρεστοί στον Θεό επειδή εμείς προσπαθούμε ή αγωνιζόμαστε να κάνουμε το θέλημα του Θεού. Η αποδοχή μας ενώπιον του Θεού είναι δώρο χάριτος, και ο μόνος τρόπος για να λάβουμε αυτό το δώρο είναι να εμπιστευτούμε απόλυτα τον Υιό του Θεού, τον Ιησού Χριστό.

2. Η Αντοχή στις Θλίψεις (εδ. 4)

Αν και οι Χριστιανοί της Θεσσαλονίκης αισθάνονται αβέβαιοι, ο Παύλος εξακολουθεί να είναι εξαιρετικά πεπεισμένος γι' αυτούς. Το βλέπουμε αυτό στο **εδ. 4**. Η λέξη *ἐγκανχᾶσθαι* (άπαξ λεγόμενον στην ΚΔ) εδώ δεν σημαίνει κομπορρημονώ, αλλά χρησιμοποιείται με την καλή έννοια, για να εκφράσει έναν ασυνήθιστα υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης σε κάποιον. Καυχιέμαι για κάποιον, καμαρώνω για κάποιον. Ξέρουμε πως οι Θεσσαλονικείς είχαν πολλά προβλήματα διωγμών και κατατρεγμών. Αν θέλαμε να εφαρμόσουμε την Αρχή της Ανταπόδοσης, οι Θεσσαλονικείς φαινομενικά είχαν εγκαταλειφθεί από τον Θεό! Αλλά ο Παύλος κοιτάζει πέρα από τα προβλήματά τους και βλέπει την πνευματική αντοχή τους. Η έννοια της «υπομονής», εδώ είναι η ικανότητά τους να αντέχουν συνεχώς κάτω από δύσκολες συνθήκες. Δεν υπάρχει καν ζωή χωρίς προβλήματα, αλλά αυτά είναι που δείχνουν την αποδοχή μας (Εβρ 12:6). Η ζωή με τον Χριστό είναι μαραθώνιος (δηλ. αγώνισμα αντοχής), όχι σπριντ.

3. Η Αναμονή της Δικαίωσης (εδ. 5-10)

Μιλώντας για πνευματική αντοχή ο Παύλος κοιτάζει προς τα εμπρός, στο τέλος του παρόντος αιώνας στα **εδ. 5-10**. Οι «δείκτες» της πίστης, της αγάπης και της πνευματικής αντοχής στις θλίψεις σημαίνουν τη θετική αντιμετώπιση των Θεσσαλονικέων από τον Θεό. Σίγουρα ο Θεός τους θεωρεί άγιους για τη βασιλεία του (**εδ. 5-6**). Αλλά αυτό που βλέπουμε να κάνει εδώ ο Παύλος είναι να ξαναεπικεντρώνει στην έννοια της απόδοσης δικαιοσύνης στο μέλλον, στα τέλη των καιρών –όχι τώρα. Έτσι, ο απόστολος μας προσκαλεί στο **εδ. 7** να κοιτάξουμε μπροστά, σε εκείνη την εποχή, «όταν ο Κύριος Ιησούς φανερωθεί από τον ουρανό». Όταν ο Ιησούς αποκαλυφθεί ως Κύριος, θα αποδοθεί δικαιοσύνη παντού. Υπάρχει μια ενδιαφέρουσα έννοια εδώ. Η λέξη που μεταφράζεται «υπακούω» στο **εδ. 8** (*τοῖς μὴ ὑπακούουσιν τῷ εὐαγγελίῳ*) συχνά σημαίνει «να μην ανοίξω την πόρτα μου σε κάποιον που χτυπάει ή με καλεί». Το άτομο που αρνείται να απαντήσει στο χτύπημα της πόρτας, θα κριθεί στα τέλη των καιρών. Στο **εδ. 9** τα άτομα που αρνούνται να ανοίξουν την πόρτα της καρδιάς τους προειδοποιούνται ότι θα βρεθούν «μακριά από το πρόσωπο του Κυρίου». Ο Παύλος ανυπομονεί γι' αυτή την απίστευτη Ημέρα που συνεχώς πλησιάζει, και καθησυχάζει την εκκλησία για τη δικαιοσύνη αυτής της τελικής στιγμής, έτσι ώστε να μπορούν να ζήσουν υπό το φως της δικαιοσύνης που έρχεται και θα περιλαμβάνει και τους Θεσσαλονικείς. Τότε θα απολαύσουν τη δικαιοσύνη στις αδικίες που τους γίνονται.

4. Δείχνει η ζωή μας τον Χριστό; (εδ. 11-12)

Μέχρι τώρα είδαμε τρεις Δείκτες αποδοχής, που διαμορφώνουν την κατάσταση των Θεσσαλονικέων. Στα δύο επόμενα εδάφια (**11-12**) ο απόστολος παρακαλεί τον Θεό να τους αξιώσει να πετύχουν τον σκοπό για τον οποίο τους κάλεσε, μέσα από δύο τομείς της ζωής τους: (α) τις *πράξεις* τους και (β) τον *χαρακτήρα* τους. Ο πρώτος τομέας –οι *πράξεις* των πιστών– φαίνεται στο **εδ. 11**. Ο Παύλος κάνει λόγο για «κάθε αγαθή προσδοκία» των πιστών και «για κάθε έργο που εμπνέει η πίστη» τους. Μέσα απ' αυτά τα δύο κανάλια ορώνται τότε και σήμερα οι αποφάσεις και οι στόχοι μας, οι ελπίδες και οι προοπτικές μας. Τι προσδοκάμε και τι πράττουμε. Κι όταν οι ενέργειες του Θεού έχουν διαπεράσει βαθιά τη ζωή μας, τότε οι σκοποί μας γίνονται σκοποί του Θεού. Π.χ. προσδοκώ μια πιο συνεπή ζωή προσευχής και πράττω ανάλογα. Ο σκοπός μου γίνεται και σκοπός του Θεού που μου λέει «αδιαλείπτως προσεύχεσθε». Ο τομέας του *χαρακτήρα* των πιστών απαντάται στο **εδ. 12**, όπου διαβάζουμε ότι «έτσι θα δοξαστεί το όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού από μας». Αυτό σημαίνει ότι ο χαρακτήρας μας ως πιστών θα διαμορφωθεί έτσι, που ο κόσμος θα μας βλέπει και θα δοξάζει τον Θεό, γιατί σ' εμάς θα αντανakλάται ο χαρακτήρας του Θεού. Τέλος, ο Παύλος μας θυμίζει για άλλη μια φορά ότι όλα αυτά είναι σύμφωνα με τη *χάρη* του Θεού, όχι σύμφωνα με τις δικές μας αρετές, έργα ή προσπάθειες. Ο Ιησούς δεν δοξάζεται μέσα μας όταν εμείς προσπαθούμε αγωνιζόμενοι όλο και σκληρότερα να γίνουμε αποδεκτοί από τον Θεό, αλλά δοξάζεται όταν ανοίγουμε την καρδιά μας σ' αυτόν, επιτρέποντάς του να μεταμορφώσει τον χαρακτήρα μας με τη *χάρη* του διά της πίστεως.

****